

kozmos luči in svetlobe, kakršna se preliva samo po čistih sinjinah. Poleg tega je to kozmos silnih in bujnih viharjev, ki vrše preko sveta in njegovih stvari ter bitij. Prirodna oblika gibanja v tem svetu je let, včasih miren, včasih deroč, toda zmeraj let; in značaj tega kozmosa je vznesen, sijajen in buren. Tak se mi je takrat pokazal in takega ga vidim še danes. Danes pa vem tudi to, da je tak, kakršen je, točen odraz, točna prisposodba poetovi viziji moralnega sveta, ki je prav tako strastna, sijajna in vznesena.

S to ugotovitvijo sem pri kraju svojega razmišljanja o Župančičevi izjavi. Upam, da je njen smisel razložen verno. Resnica, ki jo vsebuje, mi ni ostala samo posebna razlaga pesniškega navdiha, marveč tudi visok in zahteven in hkrati tudi globoko pravi kriterij ne samo za liriko, temveč za vso literaturo, ki je brez vizionarnega žarišča samo pusta imitacija in slepilo.

TEMNA USTA

Jože Udovič

Drevo, že mrtvo
v tlečem mraku.
Na suhi skorji
so se odprla
temna usta,
črv gloje v njih.

Iz njih se oglašča
strah korenin,
ki ne čutijo zemlje,
iz njih govori
negibna samota
golih vej.

Nič ne ostane
v rokah preželjnih.
V dlani bom stiskal
pepel svetlobe,
prah noči.